

Filin Minik Kütüphanesi

Çınar BİBER

Filin Minik Kütüphanesi

Çınar BİBER

Ella adlı fil, her şeyden çok kitapları severdi. Hortumu bir hikâyenin etrafına kıvrılır, okurken altın rengi gözlükleri burnundan aşağı kayardı. İç kenarları pembe, kocaman sarkık kulakları ve dostça bir gülümsemesi vardı. Mavi kütüphane önlüğünün en sevdiği kitabı için özel bir cebi vardı. Her akşam, hikâyelerini ormanın küçük hayvanlarıyla paylaşabilmeyi dilerdi.

Güneşli bir sabah Ella, küçük dostları için bir kütüphane kurmaya karar verdi. İçi boş, sıcacık bir ağaç buldu ve içini raflarla doldurdu. Güçlü hortumuyla kitapları kaldırıp yukarı aşağı yığdı. Raflar bir fil için mükemmel, uzun ve genişti. Ella gururla parladı. "Artık herkes hikâyelerin tadını çıkarabilir!" diye sevinçle borazan gibi seslendi.

Kısa süre sonra kütüphanenin haberi yayıldı. Kırmızı örgü atkısı ve minik yeşil çantasıyla Fare Pip ilk gelen oldu. Heyecandan bıyıkları titreyerek içeri koşturdu. Ama yukarı baktığında raflar dev uçurumlar gibi yükseliyordu. En alttaki kitap bile ona çok uzaktı. Pip minik pembe patilerini uzattı ama en alt rafa bile dokunamadı.

Pip utangaç ve biraz üzgün hissetti. Bir kitap istiyordu ki! Tam o sırada Tavşan Rosie içeri zıpladı. Lila bir hırka giymiş, kanvas bir kitap çantası taşıyordu. Rosie parmak uçlarında yükseldi, uzun kulakları rafa değdi ama yine de ulaşamadı. "Eyvah," dedi Rosie. "Raflar bizim için çok yüksek." Pip başını salladı, minik siyah gözleri kocaman açılmıştı.

Fil Ella yanlarına geldi, yuvarlak gövdesi kapı boşluğunu doldurdu. Küçük dostlarının kitaplara baktığını gördü. "Ne oldu?" diye nazıkçe sordu. Pip ince kuyruğuyla işaret etti. "Raflar bizim için çok büyük," diye ciyakladı. Ella uzun raflara, sonra minik fareye ve tavşana baktı. Şefkatli kahverengi gözleri yumuşadı. "Bunu düşünmemiştim," dedi.

Ella yardım etmeye çalıştı. Hortumunu bir kitabın etrafına dolayıp indirdi ama Pip'in tutması için çok ağırdı. Bir rafı aşağı itmeye çalıştı ama raf sallandı. Küçük hayvanlar geri çekildi. Ella kendini beceriksiz ve endişeli hissetti. "Herkesin kitaplara ulaşmasını istiyorum," dedi. "Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Sarkık kulakları biraz düştü.

Tam o sırada Mirket Milo bir kitabın arkasından fırladı. Küçüktü ve hızlıydı, kum rengi tüyleri ve parlak kehribar gözleri vardı. Küçük turuncu alet kemerinde ahşap bir cetvel ve bir kalem taşıyordu. Milo izliyor ve düşünüyordu. "Ben yardım edebilirim!" diye cıvıladı. "Ben şeyleri ölçer ve planlar çizerim. Tam doğru raflar yapabiliriz." Küçük hayvanlar merakla etrafına toplandı.

Milo alçak bir tabureye tırmandı ve ölçmeye başladı. Pip'i burnundan kuyruğuna, Rosie'yi patilerinden kulak uçlarına kadar ölçtü. Kalemikle sayılar yazdı. "Pip'in buraya bir rafı olmalı," dedi, yere yakın bir noktaya dokunarak. "Rosie'nin ise biraz daha yükseğe." Ella hortumu düşünceli bir şekilde kıvrılmış halde izledi.

Milo büyük bir yaprağın üzerine bir plan çizdi. Ella'ya farklı yüksekliklerde rafların nasıl yapılacağını gösterdi. "Küçük patiler için küçük basamaklar," diye açıkladı. "Kuşlar için de küçük bir merdiven." Ella başını salladı. "Bunu yapabilirim!" dedi. Birlikte dallar ve sarmaşıklar topladılar. Ella'nın güçlü hortumu kaldırıp yerleştirirken Milo ölçüyor ve kontrol ediyordu.

Kısa süre sonra yeni raflar belirdi. Fareler için peynir ve maceralarla ilgili kitapların olduğu alçak raflar vardı. Tavşanlar için havuç ve sihir hikâyelerinin olduğu daha yüksek raflar. Kuşlar için gökyüzüyle ilgili kitapların olduğu minik tüneler. Her rafın üzerinde resimli küçük bir tabela vardı. Pip'in gözleri parladı. "Ulaşabiliyorum!" diye ciyakladı, minik pembe patileriyle bir kitap kaptı.

Rosie raflardan raflara zıplayıp her birini denedi. "Bu mükemmel!" diye sevindi. Cesur bir tavşan hakkındaki bir hikâye çıkarıp lila hırkasına sarıldı. Milo son rafı ölçtü, cetveli sabitti. "Hepsi tamam!" diye duyurdu. Ella hortumuyla alkışladı. Kütüphane artık tam doğru yüksekliklerde kitaplarla doluydu.

Kütüphane yoğun ve mutlu bir yer oldu. Pip kırmızı atkısı sıcacık, kitabıyla bir köşeye kıvrıldı. Rosie bir grup kuşa yüksek sesle kitap okudu. Milo her sabah rafları kontrol etti, alet kemeri şıngırdadı. Ella kapının yanında oturdu, altın gözlükleri hortumunun üzerinde, herkesi sıcak bir gülümsemeyle selamladı. "Herkes için kitaplar!" diye usulca borazan gibi seslendi.

Haber ormana yayıldı. Daha çok küçük hayvan geldi: sincaplar, kirpiler ve minik kurbağalar. Her biri ulaşabileceği bir kitap buldu. Kütüphane sıcak ve neşeli hissettirdi. Ella dostlarını dinlemeyi öğrendi. "Birlikte her şeyi daha iyi yapıyoruz," dedi. Milo başını salladı. "Ve herkes kendini evinde hissediyor." İçi boş ağaç, lamba ışığı ve mutlu okumalarla parladı.

Bir akşam Ella kütüphaneye göz gezdirdi. Pip bir arkadaş bulan fare hakkındaki bir hikâye okuyordu. Rosie küçük bir kuşla bir kitap paylaşıyordu. Milo kalemını biliyordu. Ella iinin ısındığını hissetti. "Rafları tam doğru yaptığımıza sevindim," dedi. "Bu sadece kitaplarla ilgili değil. Herkesin kendini hoş karşılanmış hissetmesiyle ilgili."

O günden sonra kütüphane herkes için bir yer oldu. Raflar özenle ölçüldü ve her küçük hayvan bir hikâye bulabildi. Ella'nın mavi önlüğünün cebinde özel bir kitap vardı—herkes için bir kütüphane kuran bir fil ve bir mirket hakkında. Onu sık sık okurdu, gözlükleri hortumundan aşağı kayarken gülümserdi.

Ve yeni hayvanlar geldiğinde Milo cetvelini çıkarırdı. "Senin için doğru boyutu bulalım," derdi. Kütüphane büyüdü ve değişti ama bir şey aynı kaldı: herkes hoş karşılanırdı. Ella, herkes için erişilebilir şeyler yaptığımızda topluluklarımızın daha sıcak ve daha nazık paylaşım yerlerine dönüştüğünü öğrendi. Ve bu, hepsinin en güzel hikâyesidir.